

med Nødvendighed hviler paa Grundlovens § 81, at man ikke i dette Forhold kan give Politiets Embedsmænd og Betjente en saadan Myndighed som den, der tilsigtes i Lovforslaget, kan jeg dog ikke finde, at man i Vædringsforslaget under Nr. 11 overhovedet foreslaar at give Politiet nogenformhelt Myndighed. De ærede Forslagsstillere gaa nemlig ud paa at foreslaa, at Politiets Embedsmænd og Betjente maa kræve Afgang til ethvert Lokale, hvor de i § 1 nævnte Gjenstande falbydes, i Liden, hvori Falbydelsen finder Sted. Lør jeg spørge: Naar der er en aaben Bod, er det da Politiets Betjente forbudt at gaa ind i denne aabne Bod og kjøbe? Thi Andet er det ikke, som det ærede Mindretal her tillader, end at Politiets Betjente kunne gaa ind og kjøbe og ovenikjøbet maa betale de Varer, de kjøbe. Det mener jeg, man ikke behøver nogen Lovhjemmel til; thi det maa Politiet frit efter Grundloven kunne gjøre. — Dernæst bestemmer Vædringsforslaget Nr. 18, at denne Myndighed skal udvides lige overfor Personer, der ere ansete med en ikke subsidier Fængelsstraf. I saadanne Tilfælde skal det tillades Politiet at foretage Efterfyn af de nævnte Varer til den Tid og i de Lokaler, som ere nævnte i § 2, som ogsaa i de Lokaler, der benyttes til Tilberedelse af eller Opbevaringssted for saadanne Gjenstande, naar de ere bestemte til Salg. Naar man erindrer, at de samme ærede Medlemmer foreslaa alle Lovforslagets Straffebestemmelser udeladte, hvoraf da Følgen vil blive, at alle eller den største Del af de Forseelser, som derefter begaaes imod Loven, ligesom hidtil, kun skulle anses med Bøder, vil Vædringsforslaget under Nr. 18 allerede af den Grund være aldeles betydningsløst; thi hvis de ærede Forslagsstilleres Forslag om at lade Straffebestemmelserne udgaa, blive vedtagne, vil Politiet af den Grund, selv overfor tidligere straffede Personer, slet ikke faae nogenformhelt større Afgang og Ret til at fortage Undersøgelser end overfor en hvilkenformhelt Anden. Desuden forekommer det mig at være lidt besynderligt, men det er maasse kun en Inkurie i Redaktionen, naar det tillades dem at foretage Efterfyn i Salglokalet. Jeg mener ogsaa, at det er en almindelig Mennekeret, at man kan gaa ind i en Boutik og bede om at se paa Værene, — det behøves der selvfølgelig ingen særlig Lovhjemmel til. Altsaa, man maa ved Efterfyn vistnok forstaa noget Andet end dette, de maa dog vist ogsaa kunne udtage Prøver (Afbrydelse af Veth). Jeg kan ikke antage, at Politiet er udelukket fra som enhver Anden at gaa ind i en Boutik og bede om at se Værene. Jeg kan altsaa ikke finde Andet, end at Vædringsforslagene Nr. 18, 11 og 20 gjøre det hele Apparat, som Lovforslaget tilfigter at give Politiet, fuldstændig magtes- og virkningsløst. Hvad det nu angaar, at det skulde staa i Strid med Grundlovens §§ 81 og 82, at man

giver Politiet Myndighed til at have et Indseende i saa Sænsende, uden at det dertil er fornødent at iagttage alle de Formaliteter, som ellers foreskrives for Foretagelsen af en Husundersøgelse, da vil jo dog det ærede Medlem, som var Ordfører for Forslagsstillerne, erindre, at Grundlovens § 81 omtaler kun, at Husundersøgelser og Beslaglæggelser, Undersøgelser af Breve og slige Papirer maa, hvor ingen særlig Lov hjemler Undtagelse, alene ske efter en Retsskjendelse. Grundloven har altsaa meget forstandig indset, at der maatte være Tilfælde, netop af den Natur, at det maatte være ganske unaturligt og urimeligt, om der skulde foreligge en Retsskjendelse; f. Ex. at en saadan skulde foreligge for, at man skulde kunne gaa ind i en Boutik og foretage en Undersøgelse af Varer, der udbydes offentlig til Salg. Dernæst paaberaabte den ærede Ordfører sig, idet han navnlig gjorde gjældende, at Prøverne skulle betales strax, Grundlovens § 82, som siger, at „Giendomsretten er ukræntelig“. (Afbrydelse.) Ja, der staar rigtignok tillige i § 82, at Ingen kan tilpligtes til at afstaa sin Giendom, uden hvor Almenvellet kræver det; men det er rigtignok min Opfattelse, at i Tilfælde, hvor der er Anledning til at antage, at der foreligger en Forsælsning, kan man meget godt sige, at Almenvellet kræver, at man i alt Fald foreløbig laaber være at betale disse Prøver, men venter, til det viser sig, om Mistanken er begrundet eller ikke. Viser det sig, at ingen Forsælsning er slet, maa Prøverne betales; men det er dog ellers et noget besynderligt Forlangende, at, selv om det er givet, at det er forsældede Varer, skal Politiet, der kommer derind, betale dem kontant og saa mulig, efter at det retslig er konstateret, og Vedkommende bliver straffet, faae en Regresfordring paa den Domsældte til at faae dette Beløb tilbage igjen. Det var altsaa, forsaavidt angik den særlige Kontrol, som Lovforslaget anser det for nødvendigt at give Politiet, at den ærede Ordfører bestemt sagte mod det Princip, der ligger til Grund for Lovforslaget, og hvad endelig angaar det sidste, Skjærpelsen af Straffene, begrundede den ærede Ordfører sit Forslag derpaa, at han sagde, at Harmonien i hele Straffeloven vilde blive brudt, naar man saaledes ved enhver givne Leilighed fandt Anledning til at skjærpe Straffen. Ja, det beror jo paa, om man antager, at de mugjældende Straffebestemmelser ere tilstrækkelig strenge, eller man har den modsatte Anskuelse; thi naar man, som jeg, har den modsatte Anskuelse og mener, at disse Bødestraffe, som Forsælsninger gennemgaaende straffes med, ere uhensigtsmæssige, og man med Lovforslaget vil gaa til at straffe dem med simpelt Fængsel, kommer det jo mindre i Betragtning, om man gjør Brud paa det, som den ærede Ordfører kaldte „Harmonien i Straffeloven“. Denne Harmoni i Straffeloven beror jo til enhver Tid paa et vist